

LE ENO JE POTREBNO

Karel Geržan: Moč srca

Raziskava Inštituta HeartMath je ugotovila, da je elektromagnetno polje srca najmočnejše elektromagnetno polje v telesu, kar 5000-krat močnejše od elektromagnetnega polja možganov. Direktor raziskav na omenjenem inštitutu je povedal, da lahko elektromagnetno polje prenaša srčne informacije.

V tem jutranjem premišljevanju bi vam rad opisal dogodek, v katerem se je v preteklem letu srčna informacija morda najbolj dotaknila mojega srca in tudi mojih razmišljanj o času, v katerega vstopamo.

Bila je nedelja popoldne, 28. avgusta. Čakal sem, da spregovorim zbranim pod velikim kozolcem v Braslovčah, ko je prišla mimo družinica: mamica, očka in njun sedemletni sinko. Da bi mi rad nekaj povedal, je rekla mamica.

»Kako ti je ime?« sem ga povprašal.

»Jaz sem pa Gabrijel,« mi je rekel. In sem se zdrznil. Spomnil me je na nadangela Gabrijela, ki je naznanil Mariji, da se bo po njej začela nova doba.

»In kaj bi mi rad povedal?«

»Da sem Jezusov prijatelj,« je rekel.

»Tudi jaz sem,« sem odvrnil in bilo mi je prijetno, da imava skupnega prijatelja, ki naju nikoli ne pusti osamljena v doživljanju življenja.

»Povej še tisto, kar ti je rekel,« ga je spodbudila mamica.

Dečku je postalo nerodno in je umolknil, zato je povedala ona: »Pred letom dni je prišel k meni in rekel: 'Mami, Jezus mi je rekel, da stari svet umira in da se rojeva novi svet. In mi je rekel, naj se nič ne bojimo.'«

(Sami presodite, ali si lahko kaj takšnega izmisli šestletnik.)

Ves prevzet sem med nagovorom zbranim posredoval tudi Gabrijelovo

angelsko sporočilo. In ko sem končal, je Gabrijel pritekel k meni, da bi mi izročil balonček. Počil je in otroka zmedel. »Poglejte, tako umira stari svet,« sem rekel, da bi ga rešil nelagodja. Dečko je pohitel k staršem in se vrnil z novim balončkom. Visoko ga je dvignil in rekel: »In tako se rojeva novi svet!«

Spoštovani, pravijo, da je v Svetem pismu 365-krat zapisano: »Ne boj(te) se!« (Srce pa omenja Sveto pismo kar 830-krat!). Kdor deluje v žlahtnem poslanstvu, sicer opozori na nevarnost, a takoj nato opogumlja in strne bogastvo raznovrstnih uvidov v smer rešitve.

Torej, ne bojmo se! Zrimo v Sveto in svetlo in budimo Novi svet – novost po meri žlahtne človečnosti.

Naj vam bo dan, v katerega vstopamo, blago prijeten.

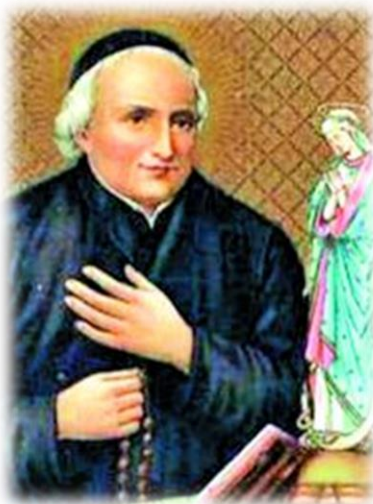
Vir: Radio Prvi: Duhovna misel

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Franc Ksaver Marija Bianchi

Sveti Franc Ksaver Bianchi je bil v svojem življenju uspešen profesor, učen mož, predstojnik in vizitator svojega reda, a mu nič od tega še zdaleč ni pomenilo toliko kot njegov apostolat med ubogimi in zavrženimi ter dušnega miru potrebnimi ljudmi. V Neaplju je več desetletij skrbel za reveže in bolnike, mnogim je bil duhovni voditelj ali spovednik, v času hudih preizkušenj za mesto (Napoleonovi revolucionarni pretresi, nevera, sovražnost do Cerkve) pa se ga je prijel vzdevek Apostol Neaplja, podobno kakor stoletja prej sv. Filipa Nerija za Rim. Svojo svetniško pot je »kronal« s prenašanjem svojevrstnega skrivnostnega križa: noge so mu neznansko otekle in se spremenile v eno samo gnojno in bolečo rano. Postal je

popolnoma nepremičen, s skrajnimi napori pa je vse do zadnjega maševal in sprejemal tiste, ki so potrebovali njegovo pomoč ali nasvete.

Prvotno pomeni latinsko ime Franciscus »nanašajoč se na Franke, frankovski, Frank«, Bianchi pa je nosil ime po svetem Frančišku Ksaveriju (Javier je grad v Španiji, kjer se je rodil Ksaverij).

Franc Ksaver Bianchi se je rodil 2. decembra 1743 v mestecu Arpino v pokrajini Campagna v Italiji, umrl pa 31. januarja 1815 v Neaplju, prav tako v Italiji.

Njegov oče je bil zelo socialno čuteč tovarnar sukna, tudi njegova mati je bila prava mati ubogih, saj se je veliko posvečala skrbi za revne bolnike.

Pravo je študiral na univerzi v Neaplju, filozofijo in teologijo pa v Marcerati, Rimu in Neaplju, med tem časom pa je vstopil k barnabitom. Red barnabitov ali regularnih kanonikov sv. Pavla je leta 1530 ustanovil nekdanji zdravnik, pozneje duhovnik Anton Marija Zaccaria v Milanu. Skupnost širi ljudske pobožnosti in evharistično češčenje. Njihova posebna skrb je tudi nega bolnikov in vzgoja deklet (ženska veja).

Njegov duhovni voditelj je bil sv. Alfonz Ligorij, sam pa je bil spovednik in voditelj; duhovno je spremljal številne ljudi, med njimi mistikinjo sv. Marijo Frančiško petih ran, mnoge izobražene in preproste ljudi, kardinale in kralje.

Je zavetnik mesta Neaplja.

Že od doma je imel razvit izredno globok socialni čut, skrbel je za reveže in bolnike v Neaplju ter mlada dekleta odvrčal od prostitucije. Bil je človek kontemplacije in molitve, moder, bistrega uma in vedrega srca.

Imel je posebne darove: videnja, zamaknjenja, dar prerokovanja, ob njem so se dogajali razni čudeži (leta 1805 je ustavil izbruh lave iz Vezuva).

Upodablja ga v redovni obleki z rožnim vencem v roki pred Marijinim kipom.

Za blaženega ga je razglasil papež Leon XIII. 22. januarja 1893, za svetnika pa Pij XII. 21. oktobra 1951.

Njegov grob je v cerkvi sv. Jožefa v Pontecorvu v Neaplju.

Pripravila Marica

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Kljub temu

Kljub temu

da me mučijo problemi,
se mi zdi življenje
zanimivo in lepo.

Kljub temu

da je nebo pokrito z oblaki,
sonce ni za vedno zašlo.

Kljub temu

da piha nasproten veter,
z zaupanjem korakam naprej.

Kljub temu

da prevladujejo negativne novice,
je življenje močnejše
in bo zmagalo.

Kljub temu

da je premnoga pot zazidana,

pa doživlja čudeže,
kdor zaupa v Boga.

Kljub temu

da so mnoga vrata zaprta,
so se že velikokrat
naše boljše rešitve.

Kljub temu

da so mnoga vprašanja odprta,
lahko vedno
upam na odgovor.

Kljub temu

pa pravim zato,
ker je ljubezen
največja v življenju,
ko jo sprejmemo

in podarjamo naprej.

Jakob Abrell

Nato pa je nekega dne deček zbolel.

Močno je zardel v obraz in govoril je v spanju in njegovo telesce je bilo tako vroče, da je Zajčka peklo, ko se je vrnil k njemu. Čudni ljudje so prihajali v otroško sobo in spet odhajali iz nje in svetilka je bila prižgana vso noč in ves čas je mali Baržunasti zajček ležal skrit pod rjuhami in se sploh ni zganil, saj se je bal, da bi ga odnesli proč, če bi ga našli, in vedel je, da ga deček potrebuje.

Bil je dolg težaven čas, kajti deček je bil preveč bolan, da bi se igral, in malemu Zajčku je postajalo dolgčas, saj ves dan ni imel kaj početi. Vendar je bil potrpežljiv in se je udobno namestil ter se veselil časa, ko bo deček spet zdrav in bosta odšla na vrt med cvetlice in metulje in se bosta igrala čudovite igre v malinovju, kot sta se poprej. Načrtoval je najrazličnejše zabavne stvari in medtem, ko je deček napol spal, je zlezal tik k blazini in mu šepetal v uho. In kmalu je vročina upadla in dečku je bilo bolje. Lahko je sedel pokonci na postelji in gledal slikanice, medtem ko je Zajček, zvit v klobčič, ležal ob njem. In nekega dne so mu dovolili, da je vstal in se oblekel.

Bilo je svetlo sončno jutro in okna so bila na stežaj odprta. Dečka so ovili v šal in odnesli na balkon, mali Zajček pa je obležal zamotan v rjuhe in razmišljal.

Deček bo jutri odšel k morju. Vse je bilo pripravljeno. Pogovorili so se o vsem, medtem ko je mali Zajček ležal pod rjuhami, samo glavico je molil ven in poslušal. Sobo bodo razkužili in vse knjige in igrače, s katerimi se je deček igral v postelji, bo treba zažgati.

»Hura!« je pomislil mali Zajček. »Jutri bomo šli na morje!« Kajti deček je pogosto govoril o morju in zelo si je želel videti velike valove ob plimi in majhne rakovice in peščene gradove.

Prav tedaj ga je Nana zagledala.

»Kaj pa naj s tem starim Zajčkom?«

»S tem?« je rekel zdravnik. »Pa saj je prava zalega bacilov škrlatinke!« – »Pri priči ga sežgite! Kaj? Nesmisel! Kupite mu novega. Tega ne sme več imeti!«

In tako so malega Zajčka vtaknili v vrečo s starimi slikanicami in z vso staro šaro in ga odnesli na konec vrta za kokošnjak. Kotiček je bil primeren za ogenj, le da je imel stari vrtnar preveč dela, da bi ga takoj zanetil. Moral je izkopati krompir in pobrati grah, obljubil pa je, da bo naslednje jutro zgodaj vstal in vse skupaj sežgal.

Tisto noč je deček spal v drugi spalnici in dobil je novega zajčka, da je spal z njim. Bil je čudovit zajček iz belega pliša in s pravimi steklenimi očmi, a deček je bil preveč razburjen, da bi se ga veselil. Kajti naslednjega dne bo odšel k morju in že samo to je bilo tako čudovito, da ni mogel misliti na nič drugega.

In medtem ko je deček spal in sanjal o morju, je mali Zajček ležal med starimi slikanicami v kotu za kokošnjakom in počutil se je zelo samega. Vreče niso odvezali in moral se je kar nekaj časa zvijati, da je lahko pomolil glavo skozi odprtino in pokukal ven. Malce je drgetal, saj je bil navajen spati v pravi postelji, in njegov kožušček se je že tako stanjšal in ogulil od objemov, da ga ni več grel. Čisto blizu je videl malinovje, visoko in gosto kot tropski pragozd, v senci katerega se je v davnih jutrih igral z dečkom. Mislil je na tiste dolge sončne ure na vrtu – kako srečna sta bila – in prevzela ga je globoka žalost. Bilo mu je, kot da bi jih videl, kako minevajo, vsaka lepša od prejšnje, pravljичno utico na cvetlični gredici, mirne večere v gozdu, ko je ležal v praproti in so mravljice drobnele čez njegove tačke, čudovit dan, ko je zvedel, da je resničen. Mislil je na krznenega konjička, tako modrega in prijaznega, in na vse, kar mu je bil povedal. Kaj imaš od tega, da te ljubijo in si ob svojo lepoto in postaneš resničen, če se vse tako konča? In solza, resnična solza, je spolzela po njegovem oguljenem baržunastem nosku in kanila na tla.

Tedaj se je zgodilo nekaj zares čudnega. Iz tal, kamor je kanila solza, je pognala cvetlica, skrivnostna cvetlica, prav nič podobna tistim, ki so rasele na vrtu. Imela je tanke zelene liste, skoraj smaragdne, in sredi listov je bil cvet, ki je bil kot zlata čaša. Bila je tako lepa, da je mali Zajček pozabil jokati in je samo ležal in jo gledal. Kmalu se je cvet odprl in iz njega je stopila vila.

Bila je zagotovo najbolj ljubka vila na svetu. Njena obleka je bila iz biserov in rosnih kapljic, okoli vratu in v laseh je imela cvetlico in njen obraz je bil najlepša cvetlica od vseh. Približala se je malemu Zajčku, ga dvignila v naročje in ga poljubila na baržunasti nosek, še ves moker od solz.

»Zajček,« je rekla, »ne veš, kdo sem?«

Zajček se je zazrl vanjo in zdelo se mu je, da je njen obraz že videl, vendar se ni mogel spomniti kje.

»Čarobna vila otroške sobe sem,« je rekla. »Skrbim za vse igrače, ki so jih imeli otroci radi. Ko so stare in oguljene in jih otroci ne potrebujejo več, pridem, jih odnesem s seboj in jih spremenim v resnične.«

»Ali nisem bil že prej resničen?« je vprašal mali Zajček.

»Resničen si bil za dečka,« je rekla vila, »ker te je imel rad. Sedaj boš resničen za vse.

In stisnila je malega Zajčka v objem in odletela z njim v gozd.

Bilo je svetlo, kajti luna je že vzšla. Gozd je bil čudovit in praprotni listi so se lesketali kot ivnato srebro. Na jasi med drevesnimi debli so na baržunasti travi plesali divji zajčki s svojimi sencami, a ko so zagledali vilo, so prenehali plesati. Obstali so v krogu in se

zastrmeli vanjo.

»Prinesla sem vam novega prijatelja,« je rekla vila. »Zelo prijazni morate biti z njim in ga naučiti, kar mora znati v Zajčji deželi, saj bo živel z vami do konca dni!«

Še enkrat je poljubila malega Zajčka in ga položila na travo.

»Steci in igray se, mali Zajček!« je rekla.

Toda mali Zajček je negibno obsedel in se ni premaknil. Kajti ko je zagledal vse divje zajčke, ki so plesali okoli njega, se je nenadoma spomnil na svoje zadnje noge in ni hotel, da vidijo, da je iz enega kosa. Ni vedel, da ga je vila čisto spremenila, ko ga je zadnjič poljubila. In morda bi sedel tam še celo večnost, preveč sramežljiv, da bi se zganil, če ga tedaj ne bi nekaj poščegetalo po nosku, in preden je utegnil pomisliti, kaj počne, je dvignil zadnjo tačko, da bi se popraskal.

In odkril je, da ima zadnje noge! Namesto oguljenega baržuna je imel rjavo krzno, mehko in svetlikajoče se, uheljci so mu potrzavali sami od

sebe in brčice so bile tako dolge, da so se dotikale trave. Poskočil je in veselje, da skače na zadnjih nogah, je bilo tako veliko, da je kar naprej poskakoval po trati, skakal je levo in desno in se vrtel kot drugi in bil je tako navdušen, da je šele potem, ko se je nazadnje le ustavil, da bi pogledal vilo, videl, da je ni več.

Naposled je bil resničen Zajček in bil je doma z drugimi zajčki.

Minili sta jesen in zima in spomladi, ko so postajali dnevi toplejši in sončni, se je deček prišel igrat v gozd za hišo. Medtem ko se je igral, sta iz praproti prilezla dva zajčka in si ga radovedno ogledovala. Eden je bil čez in čez rjav, drugi pa je imel čudna znamenja pod krznom, kot da bi bil pred dolgim časom lisast in bi lise še zmeraj presevale skozi krzno. In v njegovem mehkem gobčku in okroglih očeh je bilo nekaj znanega, tako da je deček sam pri sebi pomislil:

»Pa saj je videti prav tak kot moj Zajček, ki se je izgubil, ko sem imel škrlatinko!«

In nikoli ni zvedel, da je zares bil njegov Zajček, ki se je vrnil, da bi videl otroka, ki mu je pomagal postati resničen.

Konec

Sramežljivost

Skrival se je za vrati,
ki so bila zaprta s sedmimi pečati.
Nikakor ni hotel izdati svoje ljubezni,
ki mu je dala kot zvezda sijati.

Pred njo svoj obraz zagrinja,
saj zardeva do ušes.
Ves čas nanjo misli, se spominja,
kako sta šla na sladoled.
Se zdaj z njo po mestu sprehaja,
se ure in ure po telefonu pogovarja,
se on ji navihano smeje
ona pa poljubčke šteje.

Martin Gnezda, 9. razred
OŠ Rovte

SPOMINSKE DROBTINICE

Kako smo doživeli praznike

ZADOVOLJNA SVA Z ODNOSOM USLUŽBENCEV, S STREŽBO IN PRIJAZNOSTJO.

Za božič sva šla domov, čeprav tega nisva pričakovala. Bilo je zelo veliko presenečenje. Videla sva svoje najljubše z njihovimi otroki. Ta občutek je še sedaj v nama. Bilo je zelo, zelo lepo in zavoljo tega nisva osamljena.

Mimi in Danilo M.

Praznike sem lepo preživela. Spremljala sem sv. mašo po televiziji. Tudi g. župnik nas je obiskal. Večerja je bila praznična, se pravi, da je bilo polno dobrot. Za svete tri kralje pa sem šla v cerkev k sv. maši.

V. Martinec

Nečaki so mi postavili smrekico in jaslice. Pri tem smo se imeli zelo lepo. Na božični večer je prišel g. župnik blagoslovit sobo. Polnočnico sem spremljala po televiziji. Na božič in novo leto smo imeli za zajtrk potico in pršut. Glede na vse doživeto sem praznike lepo praznovala.

K. Medvešček

Moji prazniki so bili v redu. Lahko bi bilo boljše, lahko pa tudi slabše. Včasih se ti zdi dolgo, dolgo, dolgo ... pa vseeno mine. Slabše bi bilo, če bi bila bolna in ležala v postelji. Boljše pa, če bi bilo lepo vreme, da bi me moji, ki so me obiskali, peljali ven, na sprehod.

T. Stanko

Praznike sem preživela mirno. Lepo je, ker sem blizu cerkve. Šla sem k sv. maši. Imela sem obiske. Obiskala me je nečakinja. Hrana je bila zelo dobra (potica, pršut, vino).

M. Krevs

Praznike sem doživela praznično. Po televiziji so predvajali lepo sveto mašo iz mariborske in ljubljanske frančiškanske cerkve. Popoldne pa sem se dolgočasila.

Za sv. tri kralje pa ni bilo več tako praznično, kot je bilo včasih. Sv. maše so bile zvečer. Sem jih pa spremljala. G. župnik je bil dvakrat pri nas, da je blagoslovil po hiši. G. Rafael je nesel kadilo, g. Janez pa vodo. Zaradi kajenja po hiši se je pred novim letom v Domu Marije sprožil alarm. Klicali smo g. hišnika.

Ana Kovač

Sveti večer je bil zelo lep. Pred večerjo sta prišla g. župnik in g. kaplan blagoslovit po sobah, kar je bilo zelo domače. Po dobri večerji sem se vrnila v svojo sobo in sem spremljala sv. mašo iz Maribora. Obujala sem lepe spomine iz starih časov ter pričakala ob jaslicah in dreveščku rojstvo malega Jezuščka.

Ana Strgar

Praznike sem preživela zelo lepo! Glavno je, da je zdravje. Potem je malo klepetanja med seboj in to je to. Tudi k sv. maši smo šli. Večerja je bila zelo dobra, drugače nisem »spilova« (zbirčna). (smeh)

M. Žerjal

Po dobri večerji sem šel spat. Zbudilo me je pokanje ob polnoči. Vstal sem pa sem šel na dvorišče v Dom Marte enega prižgat. Malo sem pogledal naokoli, vendar se ni nič videlo (ognjemeta). Vrnil sem se v sobo.

Z. Oblak

Legenda o božični zvezdi

Darila, podarjena iz srca, so vedno najlepša. Na to nas spomni tudi mehiška legenda, ki pripoveduje o nastanku božične zvezde, ki v tem času pogosto krasi naše domove.

Na sveti večer si je neka deklica močno želela, da bi k oltarju lahko prinesla kašen dar, a bila je preveč revna, da bi si to lahko privoščila. Angel ji je prišepnil, naj nabere divje zelenje, ki je raslo ob robu poti. Deklica je poslušala njegov nasvet in ko je vstopila v cerkev, je postavila svoj snop zelenja poleg darov bogatašev iz vasi.

A takoj, ko je rastline primaknila k oltarju, so se spremenile v čudovite ognjenordeče rože.

Tako se je rodila božična zvezda, ki se je od tedaj razširila po vsem svetu, da nas opominja, da ne šteje bogat dar, ampak ljubezen, s katero ga podarimo.

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Alojzija Moljk

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

KOMBINIRANO RAČUNANJE

$9 + 4 - 6 =$

$8 - 2 + 3 =$

$6 - 3 + 9 =$

$5 + 6 - 4 =$

$8 + 9 - 2 =$

$9 + 7 - 4 =$

$8 + 6 - 9 =$

$9 + 3 - 7 =$

$5 + 8 + 3 =$

$8 + 3 - 6 =$

ČRKOVALNIK

Dobro preberite besede v stolpcu in prečrtajte tiste, ki niso zapisane popolnoma enako v obeh stolpcih.

RAZMISLEK

ŠKARJE

KUHALNICA

NEVESTA

TRGOVNA

GLEDALEC

RASMISLEK

ŠRAKJE

GUHALNICA

NEVESTA

TRGOVINA

GLODALEC

SMEJALNICA

Znanec sosedu: »Vi imate pa prevelika ušesa!« »Res je, jaz imam za človeka velika ušesa, vi imate pa za osla premajhna!«

Boris reče prijatelju: »Ko mi poštar prinese poziv za sodišče, vedno pozvoni trikrat. »Zakaj pa trikrat?« zanima prijatelja.
»Da potem vem, da me ni doma.

Pri peku se pritoži stranka: »Te vaše žemlje so popolnoma zanič!« Pek: »Oprostite, jaz sem pekel žemlje že takrat, ko se vi še rodili niste!« Stranka: »Zakaj jih pa šele zdaj prodajate?«

D. K.

